

Publicerad 2013-11-23 21:54 av Maria Sundelin

Medan det sista lövet faller

Ett viktlöst spår

I den nästan osynliga frosten

Livet suckar tungt

Medan marken fryser till is

Bladen skakande av köld

Klamrar sig fast vid den hala grenen

Som en sista utväg blundar jag

Överväger att aldrig öppna ögonen mer

För den veka frosten biter

Trots sin vackerhet

Smular sönder mina ben

Krossar mina drömmar

Så jag behåller ögonen slutna

Medan det sista lövet faller

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Maria Sundelin med Poeter.se id #45394 innehar upphovsrätten